

[Finansministeren.]

syn. Statens Finanser er, som jeg ved tidligere Drøftelse af dette Forhold har gjort opmærksom paa, i en saadan Stilling, at det for Staten vilde være umuligt paa anden Maade at tilvejebringe de nødvendige Midler til de Formaal, der her er Tale om.

Det ærede Medlem Hr. Thisted Knudsen sagde, at han tidligere havde gjort opmærksom paa, at naar Finansministeren først faar en Skat, slipper han den ikke igen, og det viser sig nu efter 3 Maaneders Forløb, at jeg melder mig paa ny. Jeg maa derved sige, at jeg aldrig har tilkendegivet, at det ikke var min Agt at søge den heromhandlede Skat forlænget, saa længe de nuværende Forhold hersker. Det er Penge, som skal tilvejebringes til Vejarbejder, Vejarbejder, som der allerede delvis er givet Tilsagn om, og for at der ikke senere skal være nogen Tvivl, skal jeg tilføje, at jeg agter at komme igen med Forslaget, naar de to Maaneder er gaaet, hvis Forholdene til den Tid nødvendiggør det, hvad jeg for min Del ikke nærer nogen Tvivl om.

Det ærede Medlem mente, at jeg burde lytte til Motororganisationernes Henvendelse angaaende Betalingen af Vægtafgiften. Jeg skal dertil sige, at i nogen Grad har jeg jo lyttet til denne Henvendelse. Jeg har erklæret mig indforstaaet med, at man søger at gennemføre en Ordning, hvorved man begrænser den Risiko, som kan være forbundet med at indløse en Skattebillet for hele Aaret paa et Tidspunkt, hvor Usikkerheden med Hensyn til Benzintilførslerne er saa store, som de er. Men jeg har maattet fastholde, ogsaa af Hensyn til Statens hele finansielle Situation, at Pengene maa indbetales som sædvanligt. Der stilles ikke noget nyt Krav til de motorkørende med Hensyn til Indbetalingen; det har jo i lang Tid været saadan, at man maa indstille sig paa disse Betalinger. Selve det, at Beløbet betales, vedrører i og for sig ikke Spørgsmaalet om, hvor stor en Risiko der skal være forbundet med disse Indbetalinger. I dette Spørgsmaal har jeg, som sagt, allerede erklæret mig villig til at tage et rimeligt Hensyn.

Jeg beklager ogsaa, at det ærede Medlem Hr. J. S. Foget ikke kan give sin Tilslutning til Lovforslaget, saa meget mere som jeg forstaa, at det i og for sig ikke er selve Udskrivningen af Skatten, det ærede Medlem er imod, men det, at man ikke kan gaa over til kvartalsvis Optrækning. Det forbavser mig noget, at man kan tillægge dette saa stor Betydning, at det kan være afgørende for ens Stillingtagen, naar jeg

har erklæret mig villig til at tage det nævnte Hensyn i Spørgsmaalet om Tilbagebetaling.

Thisted Knudsen: Den højtærede Minister var forbløffet over Venstres Standpunkt til denne Sag, og Ministeren mente, at vi ikke lagde tilstrækkelig Vægt paa den beskæftigelsesmæssige Side ved Benzinafgiftens Forhøjelse. Jeg vil da minde Ministeren om Benzin-Femøren, der dog burde gaa til Vejarbejder, men som ikke gør det i Dag.

I øvrigt vil jeg gerne sige til Ministeren, at hvis man virkelig i November 1939 havde fastholdt, at det uden denne Afgiftsforhøjelse var ganske umuligt at gennemføre det offentlige Arbejde paa det Omraade, her er Tale om, tror jeg ikke, det havde været umuligt at faa os i Tale angaaende Kompensation paa anden Maade end her foreslaaet.

Endelig vil jeg gerne om den kvartalsvise Erlæggelse af Vægtafgiften gøre den Bemærkning, at det, det nu drejer sig om for mit Vedkommende, er, at man paa en eller anden Maade hjælper dem, der er daarligst stillede økonomisk set; det drejer sig om mange Repræsentanter o. s. v. Hertil svarer Ministeren: Det kunde de have belavet sig paa. Det er rigtigt nok, men vi ved, at de har haft store Vanskeligheder at kæmpe med, der gør, at de ikke i Dag er saadan situeret økonomisk, som de var forrige Gang, de skulde betale Vægtafgift. Jeg vil endnu en Gang henstille til Ministeren at tage Spørgsmaalet om de daarligst stillede op, saaledes at de kan komme til at betale Afgiften kvartalsvis ligesom Vognmændene.

Finansministeren (V. Buhl): Hvad Benzin-Femøren angaar, er Forholdet det, at ogsaa dens Provenu er blevet betydeligt nedskaaret i Kraft af Rationeringen, og de Penge, der her er Tale om — som Staten i øvrigt ikke kan undvære —, vilde intet forslaa over for de heromhandlede Problemer.

Jeg er vedblivende i allerhøjeste Grad forbavset over, at man fra Venstres Side underkender Vejafgifternes store beskæftigelsesmæssige og kommunale Betydning. Naturligvis vilde der altid, naar et Behov melder sig, være Mulighed for at søge Dækning paa anden Maade. Det Spørgsmaal kan altid rejses, det erkender jeg. Men hvis det ærede Medlem havde tilstrækkeligt Indblik i, hvilket Krav der for Tiden stilles om nye Afgifter, om nye Skatter, baade indirekte og direkte, tror jeg, at det ærede Medlem vilde erkende, at de Mulig-